

Odniesienie się przez Ministerstwo Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej do uwag do Ustawy o asystencji osobistej osób z niepełnosprawnościami (nr projektu: UD 168)

Nazwa podmiotu zgłaszającego uwagi:

Ministerstwo Sprawiedliwości

Lp.	Dokument	Artykuł	Ustęp/ pkt/ lit/ tiret/ str.	Proponowana treść / Uzasadnienie dla zmiany	Stanowisko Ministerstwa Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej
1.	Ustawa	1	Ust. 2	W pierwszej kolejności poddaję pod rozagę czy projektowany art. 1 ust. 2 określający istotę asystencji osobistej nie powinien zostać przeniesiony do projektowanego art. 2, w którym znajduje się słowniczek.	Uwaga uwzględniona. Wskazana kwestia została przeredagowana w treści ustawy.
2.	Ustawa	2	Pkt 2	Odnośnie do definicji z art. 2 pkt 2 proponuje się zdefiniować doradcę wzajemnego w osobnym punkcie, bezpośrednio po punkcie lub przed punktem definiującym doradztwo wzajemne. W chwili obecnej definicja z punktu 2 obejmuje właściwie dwa pojęcia, co nie wydaje się właściwe ani konieczne	Uwaga uwzględniona. Wskazana kwestia została przeredagowana w treści ustawy.
3.	Ustawa	4		Pewne zastrzeżenia budzi przyjęte w art. 4 projektowanej ustawy kryterium przyznania prawa do asystencji dla osób, które ukończyły 18 rok życia do ukończenia 65 roku życia (ust. 1 pkt 1). Zgodnie ze wskazaną normą, o prawo do asystencji będą mogły się ubiegać tylko osoby, które uzyskały co najmniej 80 punktów, w zakresie poziomu potrzeby wsparcia, o którym mowa w art. 4b ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2024 r. poz. 44, z późn. zm.). Tak określone kryterium ubiegania się o prawo do asystencji powoduje wykluczenie z kręgu osób uprawnionych zbyt wielu osób, które takiego kryterium nie będą spełniać, ale jednocześnie będą potrzebowały wsparcia w formie asystencji osobistej. Zgodnie z założeniem ustawy, asystencja osobista jest indywidualną formą wsparcia dla osób z niepełnosprawnościami, tak aby mogły one godnie funkcjonować, tzn. wykonywać czynności, których osoby te nie mogą wykonywać na równi z innymi osobami (bez niepełnosprawności) – art. 1 ust. 2. Celem asystencji jest zapewnienie osobom z niepełnosprawnością niezależnego życia - art. 1	Uwaga nieuwzględniona. Należy zauważyć, że asystencja osobista nie jest jedynym narzędziem i usługą wspomagającą niezależne życie osoby z niepełnosprawnością bądź osoby, której ograniczenie sprawności wynika ze starzenia się organizmu. Osoby do 18. roku życia są objęte obowiązkiem szkolnym, a placówki, do których uczęszczają osoby z niepełnosprawnością, otrzymują z tego tytułu powiększoną subwencję, która również powinna zostać przeznaczona na wsparcie ucznia. Z kolei osoby starsze będą korzystały w niedalekiej przyszłości z Bonu Senioralnego,

Lp.	Dokument	Artykuł	Ustęp/ pkt/ lit/ tiret/ str.	Proponowana treść / Uzasadnienie dla zmiany	Stanowisko Ministerstwa Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej
				<p>ust. 3. Nie ma więc uzasadnienia, aby prawo do asystencji zastrzegać tylko dla osób pełnoletnich, które mają bardzo istotne ograniczenia w wykonywaniu czynności na równi z osobami bez niepełnosprawności. Analiza kryteriów opracowanych przez Światową Organizację Zdrowia (WHO) w ICF (International Classification of Functioning, Disability and Health – Międzynarodowej Klasyfikacji Funkcjonowania, Niepełnosprawności i Zdrowia) wskazuje, że uzyskanie według tej kwalifikacji co najmniej 80 punktów, dotyczy osób z niepełnosprawnością, która w sposób bardzo poważny i daleko idący wyklucza z samodzielnego funkcjonowania na poziomie porównywalnym z osobami bez niepełnosprawności. Zasadnym więc jest aby prawo do asystencji osobistej mogły się ubiegać nie tylko osoby z bardzo istotnymi potrzebami w zakresie ich wsparcia w codziennym funkcjonowaniu (choć oczywiście osoby te winny nabyć prawo do asystencji osobistej w pierwszej kolejności i w jak najszerszym zakresie), ale także osoby potrzebujące wsparcia w nie tak dużym zakresie, ale jednak istotnym dla ich egzystencji. Można to uczynić tylko przez znaczne obniżenie przyjętego w projekcie ustawy minimalnego poziomu potrzeb osoby ubiegającej się o asystencję osobistą z co najmniej 80 punktów według Międzynarodowej Klasyfikacji Funkcjonowania, Niepełnosprawności i Zdrowia, do poziomu co najmniej 50 punktów według tej Klasyfikacji. Tylko w ten sposób można będzie dotrzeć z prawem do asystencji osobistej do osób, które jej faktycznie potrzebują. Utrzymanie kryterium 80 punktów według wskazanej kwalifikacji doprowadzi do sytuacji, w której nie zostanie zrealizowane ratio legis ustawy, którym jest umożliwienie osobom z niepełnosprawnością (nie tylko tym z bardzo istotną „głęboką” dla możliwości realizowania potrzeb takiej osoby niepełnosprawnością) niezależnego życia, o którym mowa w art. 19 Konwencji o prawach osób niepełnosprawnych, przyjętej przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych 13 grudnia 2006 roku. Wydaje się zatem zasadnym przeanalizowanie ponownie kryteriów określonych w art. 4 ust. 1 pkt 1 projektowanej ustawy, tak aby cel wprowadzenia do porządku prawnego tego aktu prawnego nie został unicestwiony, wobec nieuzasadnionego ograniczenia kręgu osób z niepełnosprawnością, które z założenia nie będą mogły się o prawo do asystencji osobistej ubiegać. W sytuacji gdy zakres udzielanej asystencji osobistej można określać w szeroko nakreślonych granicach, zgodnie z art. 6 projektowanej ustawy, to nie powinno być</p>	<p>który zapewni komplementarne usługi w stosunku do asystencji osobistej.</p> <p>Odnosnie wskazanego również kryterium punktowego należy podkreślić, że skala potrzeby wsparcia niezbędna do ustalenia prawa do świadczenia wspierającego nie jest tożsama ze skalą ICF stworzoną przez WHO, a zostało wprowadzone Rozporządzeniem Ministra Rodziny i Polityki Społecznej w sprawie ustalania poziomu potrzeby wsparcia z dnia 23 listopada 2023 r. (Dz.U. z 2023 r. poz. 2581). W naszej ocenie granica 80 punktów jest więc adekwatna jako graniczna uprawniająca do asystencji osobistej.</p> <p>Dla osób poniżej tego progu istotniejszymi instrumentami wsparcia niezależnego życia (art. 19 Konwencji o Prawach Osób Niepełnosprawnych) będą likwidacja barier architektonicznych, wsparcie na rynku pracy oraz wsparcie finansowe w procesie leczenia, rehabilitacji i zakupu niezbędnego sprzętu ułatwiającego codzienne funkcjonowanie, realizowane m.in. poprzez świadczenie wspierające, program Dostępność + i działania PFRON.</p>

Lp.	Dokument	Artykuł	Ustęp/ pkt/ lit/ tiret/ str.	Proponowana treść / Uzasadnienie dla zmiany	Stanowisko Ministerstwa Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej
				barier, aby z asystencji osobistej, w adekwatnym zakresie, mogły skorzystać osoby z niepełnosprawnością na poziomie niższym niż 80 pkt, według powołanej Kwalifikacji ICF.	
4.	Ustawa	4	Ust. 1 pkt 1	<p>Należy również wskazać, iż projektowany art. 4 ust. 1 pkt 1, który ogranicza możliwość korzystania z prawa do asystencji przez osoby do ukończenia 65 roku życia, może budzić wątpliwości pod względem zgodności z art. 32 Konstytucji, czyli zasad równego traktowania obywateli. Wprawdzie projektodawca w uzasadnieniu podnosi, że wskazana granica 65 lat jest powszechnie stosowana w krajach europejskich, jednakże do takiego stwierdzenia wymagana byłaby analiza porównawcza wsparcia dla seniorów w tych krajach w innym alternatywnym zakresie. Ponadto, jak się wydaje, po przekroczeniu tej granicy wiekowej potrzeba wsparcia jest jeszcze większa. Wnioskodawca winien mieć na względzie aspekt demograficzny i tendencję starzenia się polskiego społeczeństwa, bowiem w 2050 r. przewidywany odsetek osób po 60 roku życia to 40%.</p> <p>Jednocześnie projektodawca nie wskazał, jakie inne formy wsparcia są przewidziane dla takich osób. Wprawdzie w uzasadnieniu podano, że „w wyniku wdrożenia ustawowej asystencji osobistej program resortowy „Asystent Osobisty Osoby Niepełnosprawnej” w kolejnych latach obejmie seniorów w większym stopniu.”, niemniej nie wskazano, kiedy i w jakim stopniu. Dodatkowo podano, że „Ponadto rozwiązaniem, które ma zwiększyć dostępność do wsparcia w miejscu zamieszkania jest procedowany aktualnie w ramach konsultacji publicznych projekt”, przy czym tekst uzasadnienia urywa się po słowie „projekt” i nie wiadomo, o jakim projekcie jest mowa, przez co nie sposób zweryfikować, czy rzeczywiście znajdują się w nim rozwiązania analogiczne do przewidzianych w niniejszym projekcie, ale dotyczące osób po 65 roku życia albo również takich osób. Co więcej, w uzasadnieniu wskazano też, że „Odsetek ludności objętej formalną opieką domową jest niski i wynosi 13 % osób w wieku co najmniej 65 lat, potrzebujących takiej opieki, czyli znacznie poniżej średniej unijnej (30 % w 2022 r.), a potrzeby rosną szybko wraz ze starzeniem się społeczeństwa. Oczekuje się, że odsetek ludności w wieku co najmniej 65 osiągnie 21,9 % w 2030 r. i 29,1 % w 2050 r.”. Tym bardziej dziwi rozwiązanie przyjęte w projekcie.</p> <p>Pozytywnie ocenić należy wskazanie przez projektodawcę, że program</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona</p> <p>Należy zauważyć, że asystencja osobista nie jest jedynym narzędziem i usługą wspomagającą niezależne życie osoby z niepełnosprawnością bądź osoby, której ograniczenie sprawności wynika ze starzenia się organizmu. Osoby starsze będą korzystały w niedalekiej przyszłości z Bonu Senioralnego, który zapewni komplementarne usługi w stosunku do asystencji osobistej.</p> <p>Odnosnie wskazanego również kryterium punktowego należy podkreślić, że skala potrzeby wsparcia niezbędna do ustalenia prawa do świadczenia wspierającego nie jest tożsama ze skalą ICF stworzoną przez WHO, a zostało wprowadzone Rozporządzeniem Ministra Rodziny i Polityki Społecznej w sprawie ustalania poziomu potrzeby wsparcia z dnia 23 listopada 2023 r. (Dz.U. z 2023 r. poz. 2581). W naszej ocenie granica 80 punktów jest więc adekwatna jako graniczna uprawniająca do asystencji osobistej. Dla osób poniżej tego progu istotniejszymi instrumentami wsparcia niezależnego życia (art. 19 Konwencji o Prawach Osób Niepełnosprawnych) będą likwidacja barier architektonicznych, wsparcie na rynku pracy oraz wsparcie finansowe w procesie leczenia, rehabilitacji i zakupu niezbędnego sprzętu ułatwiającego codzienne funkcjonowanie,</p>

Lp.	Dokument	Artykuł	Ustęp/ pkt/ lit/ tiret/ str.	Proponowana treść / Uzasadnienie dla zmiany	Stanowisko Ministerstwa Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej
				resortowy „Asystent Osobisty Osoby Niepełnosprawnej” w kolejnych latach ma objąć seniorów w większym stopniu. Jednakże wydaje się, że ustawa na chwilę obecną nie powinna ograniczać dostępu do projektowanych usług wsparcia bez żadnych alternatywnych rozwiązań w tym zakresie.	realizowane m.in. poprzez świadczenie wspierające, program Dostępność + i działania PFRON.
5.	Ustawa	4	Ust. 1 pkt 2	W art. 4 ust. 1 pkt 2 wskazano osoby, które mogą się ubiegać o prawo asystencji osobistej, posiadające orzeczenie o określonym stopniu niepełnosprawności, a które ukończyły 13 rok życia do ukończenia 18 roku życia. Należy mieć na uwadze ewentualny wpływ uprawnień asystenta osobistego na decyzje podejmowane przez przedstawiciela ustawowego lub opiekuna prawnego czy też kuratora małoletniego jeszcze dziecka. W sytuacji konfliktu między rodzicami dziecka w istotnych sprawach dotyczących dziecka może rozstrzygać sąd rodzinny (art. 97 k.r.o.). W sytuacji rozbieżności zdań między asystentem osobistym a przedstawicielom ustawowym lub opiekunem prawnym czy też kuratorem dziecka w zakresie spraw go dotyczących, wymaga rozstrzygnięcia na tle procedowanego projektu który podmiot będzie właściwy do ustalenia właściwych kierunków wsparcia dziecka.	Uwaga nieuwzględniona. Asystent nie będzie miał wpływu na decyzje przedstawiciela/opiekuna/kuratora. Asystent uczestniczy w realizacji usług mających na celu wsparcie osoby z niepełnosprawnością w wykonywaniu codziennych czynności, poruszaniu się oraz uczestniczeniu w życiu społecznym i zawodowym, zgodnie z instruktażem indywidualnym.
6.	Ustawa	Art. 7	Ust. 1	Art. 7 ust. 1 jest niespójny z art. 8 ust. 3. Oba te przepisy wydają się być w sprzeczności – do końca nie wiadomo, kto ustala prawo do asystencji - Zespół (art. 7 ust. 1) czy dwie osoby spośród członków Zespołu (art. 8 ust. 3). Wydaje się, że określenie podmiotu uprawnionego do ustalenia powinno otrzymać brzmienie „Zespół w składzie co najmniej dwuosobowym”.	Uwaga uwzględniona. Wskazana kwestia została doprecyzowana w treści ustawy, jak również w ramach uzasadnienia.
7.	Ustawa	Art. 7	Ust. 1	Ponadto w art. 7 ust. 1 wskazano podmioty uprawnione do złożenia wniosku o prawo do asystencji osobistej, wśród których brak jest przedstawiciela ustawowego dziecka (rodzica) oraz kuratora osoby ubezwłasnowolnionej częściowo – wskazany został tylko opiekun prawny. Z kolei w art. 11 ust. 5, w art. 15 ust. 2, w art. 20 ust. 2 oraz w art. 24 ust. 1 występuje przedstawiciel ustawowy. Wobec powyższego zachodzi wątpliwość czy celowe jest posługiwanie się przez ustawodawcę sformułowaniem „opiekun prawny” i czy w ocenie projektodawcy ww. sformułowanie dotyczy także przedstawiciela ustawowego dziecka oraz kuratora dla osoby ubezwłasnowolnionej częściowo? Ma to znaczenie w	Uwaga uwzględniona. Przepisy zostały przeredagowane

Lp.	Dokument	Artykuł	Ustęp/ pkt/ lit/ tiret/ str.	Proponowana treść / Uzasadnienie dla zmiany	Stanowisko Ministerstwa Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej
				<p>sytuacji, kiedy w uzasadnieniu projektu na str. 12 zawarta jest treść w następującym brzmieniu „Osoba niepełnoletnia i ubezwłasnowolniona dokonuje wyboru za zgodą przedstawiciela ustawowego”. Z kolei na str. 14 uzasadnienia projektu posłużono się innym sformułowaniem, tj. przedstawiciela prawnego w brzmieniu: „Jeżeli asystent ma wykonywać czynności medyczno-pielęgnacyjne, musi przejść odpowiednie szkolenie i mieć zgodę osoby z niepełnosprawnością lub jej przedstawiciela prawnego; na str. 15 uzasadnienia projektu użyto sformułowania „Z przypadku osób nieletnich i ubezwłasnowolnionych wsparcia udzielać może ustawowy przedstawiciel osoby z niepełnosprawnością”. Poza tzw. literówką i zastąpienia „z” prawidłowym wyrażeniem „w”, jak również dookreśleniem czy chodzi o przedstawiciela ustawowego, opiekuna prawnego czy kuratora, do uregulowania pozostaje także kwestia szyku wyrazów „ustawowy przedstawiciel” poprzez zastosowanie prawidłowego określenia „przedstawiciel ustawowy”. Na marginesie wskazać należy, że ustawa z dnia 25 lutego 1964 r. – Kodeks rodzinny i opiekuńczy (Dz. U. z 2023 r. poz. 2809; zwanej dalej „k.r.o.”) posługuje się pojęciem „małoletniego”, a nie „niepełnoletniego”, zaś ustawa z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2024 r. poz. 1061 i 1237) pojęciem „osoby, która ukończyła 13 lat”. Zatem w zakresie dotyczącym małoletniego, który ukończył 13 lat, ustawodawca powinien zachować spójność i posługiwać się tymi właśnie pojęciami kodeksowymi.</p>	
8.	Ustawa	Art. 7	Ust. 2	<p>W projektowanym art. 7 ust. 2 projektodawca wskazał, że wniosek o ustalenie prawa do asystencji osobistej może złożyć również osoba z niepełnosprawnością, która jest ubezwłasnowolniona, wskazując jednocześnie, że wniosek taki może złożyć także opiekun prawny lub osoba stale wspierająca osobę ubezwłasnowolnioną. Od wniosku złożonego przez opiekuna prawnego lub osobę stale wspierającą osobę ubezwłasnowolnioną przewidziano sprzeciw. Przyjęta koncepcja wymaga ponownej gruntownej analizy. Z obecnego brzmienia nie wynika kto miałby złożyć ten sprzeciw, skoro osoba ubezwłasnowolniona nie ma zdolności do czynności prawnych. Należałoby zapytać czy opiekun składa sprzeciw na wniosek złożony przez siebie. Uzasadnienie nie rozstrzyga tych kwestii. Po dokonaniu niezbędnych zmian przepisy powinny wskazywać ponadto gdzie i w jakim terminie sprzeciw mógłby być zgłoszony oraz czy jest możliwy sprzeciw po wydaniu</p>	<p>Uwaga uwzględniona Podniesione kwestie zostały uzupełnione oraz doprecyzowane w treści ustawy.</p>

Lp.	Dokument	Artykuł	Ustęp/ pkt/ lit/ tiret/ str.	Proponowana treść / Uzasadnienie dla zmiany	Stanowisko Ministerstwa Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej
				decyzji ustalającej prawo do asystencji osobistej i co w takiej sytuacji dzieje się z wnioskiem.	
9.	Ustawa	art. 7	Ust. 3	W art. 7 ust. 3 wskazano na właściwość składania wniosku prawa o asystencji, która została ustalona według miejsca zamieszkania osoby z niepełnosprawnością, której dotyczy wniosek, jednak należy mieć przy tym na uwadze, że w przypadku osoby ubezwłasnowolnionej całkowicie sądem właściwym według przepisów ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2024 r. poz. 1568 i 1841) jest sąd miejsca zamieszkania opiekuna prawnego, co niejednokrotnie jest innym miejscem niż miejsce pobytu osoby podopiecznej, w związku z czym przepis wymaga dokonania stosownej spójnej systemowo zmiany.	Uwaga uwzględniona.
10.	Ustawa	7	Ust. 7	W zakresie projektowanego art. 7 ust. 7 przewiduje się, że informacje zawarte we wniosku o ustalenie prawa do asystencji osobistej i załącznikach składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia. Z perspektywy tej odpowiedzialności zauważyć należy, że może ona odnosić się do faktów albo okoliczności precyzyjnie określonych i możliwych do zweryfikowania w postępowaniu karnym, czy coś jest prawdą czy fałszem. Tymczasem jednym z załączników do wniosku o ustanowienie prawa do asystencji osobistej jest formularz samooceny potrzeb w zakresie asystencji osobistej, odnoszący się do obszarów wskazanych w art. 15 ust. 1 projektowanej ustawy (np. czynności samoobsługowe, w tym utrzymanie higieny osobistej lub prowadzenie gospodarstwa domowego i wypełnianie ról w rodzinie) oraz zawierający inne istotne informacje dotyczące sytuacji wnioskodawcy. Katalog okoliczności, których projektodawcy wymagają od osoby uprawnionej do złożenia wniosku o ustalenie prawa do asystencji osobistej nie tylko jest nieostro określony, ale odwołuje się do oceny i to raczej subiektywnej, co w przypadku proponowanych konsekwencji w postaci potencjalnej odpowiedzialności karnej ostać się nie może. Należy zatem, albo precyzyjnie określić okoliczności, co do których ma zostać złożone oświadczenie o odpowiedzialności karnej, albo zrezygnować z takiej odpowiedzialności, w przypadku formularza zawierającego z natury rzeczy subiektywne oceny.	Uwaga uwzględniona. Wskazana kwestia została zmieniona w ramach ustawy.

Lp.	Dokument	Artykuł	Ustęp/ pkt/ lit/ tiret/ str.	Proponowana treść / Uzasadnienie dla zmiany	Stanowisko Ministerstwa Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej
11.	Ustawa	8	Ust. 5	Projektowany art. 8 ust. 5 przewiduje ochronę „członkom składu”, co może wywoływać wątpliwości nie tylko co do samego określenia katalogu osób podlegających ochronie (dlaczego nie członkom Zespołu, tym bardziej, że inny skład członkowski niż określony w tym przepisie rozpatruje wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy – art. 8 ust. 11, a tym członkom ochrona już nie służy), ale także co do ratio legis takiej regulacji, co do której nie ma wyjaśnienia w uzasadnieniu projektu.	Uwaga uwzględniona. Wskazane kwestie zostały uzupełnione w ramach uzasadnienia.
12.	Ustawa	8	Ust. 12	Art. 8 ust. 12 projektu, zgodnie z którym od decyzji Zespołu wydanej w wyniku ponownego rozpatrzenia wniosku nie przysługuje odwołanie, wydaje się być zbędny. Jedną z zasad postępowania administracyjnego jest bowiem zasada dwuinstancyjności, a więc z założenia od decyzji wydanej na skutek złożonego wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy nie przysługuje już kolejny (inny) środek prawny na drodze postępowania administracyjnego.	Uwaga uwzględniona. Wskazana kwestia została wdrożona w ramach treści ustawy, jak również w ramach uzasadnienia.
13.	Ustawa	10	Ust. 1	Niejasne jest również brzmienie art. 10 ust. 1. Istnieje w nim odwołanie do „trybu” wskazanego w art. 11, jednak przepis, do którego się odsyła, nie wskazuje wyraźnie trybów, zaś opisuje sposoby wyboru asystenta. Ponadto zarówno art. 10, jak i art. 11 nie są wystarczająco precyzyjne. Nie jest jasne, kogo ma wybrać użytkownik i jakie są skutki jego decyzji.	Uwaga uwzględniona. Wskazywanie trybu z 17 (dawny art. 11) jest zbędne.
14.	Ustawa	11	Ust. 5	Z brzmienia art. 11 ust. 5 wynika, że nie jest wymagana zgoda opiekuna prawnego dla osoby ubezwłasnowolnionej całkowicie (osoba, która ukończyła lat 13 może być ubezwłasnowolniona całkowicie) lub kuratora osoby ubezwłasnowolnionej częściowo, co wydaje się sprzeczne z ideą projektowanej ustawy. Ponadto zgoda jest wymagana od osoby pełniącej funkcję rodziny zastępczej wobec niepełnoletniego. Stosownie do przepisów k.r.o., jak również ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej (Dz. U. z 2024 r. poz. 177, z późn. zm.) rodzina zastępcza może być ustanowiona dla dziecka małoletniego, zatem użyty w ust. 5 wyraz „wobec niepełnoletniego” wydaje się zbędny. Co do samego pojęcia „niepełnoletni” należy wskazać, że k.r.o. nie używa takiego określenia zaś w ustawie o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej takie sformułowanie występuje.	Uwaga uwzględniona. Wskazana kwestia została uzupełniona oraz doprecyzowana w treści ustawy, jak również w ramach uzasadnienia. Przepisy zostały ujednolicone.

Lp.	Dokument	Artykuł	Ustęp/ pkt/ lit/ tiret/ str.	Proponowana treść / Uzasadnienie dla zmiany	Stanowisko Ministerstwa Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej
15.	Ustawa	11	Ust. 8 pkt 3	Art. 11 ust. 8 pkt 3 wskazuje na osobę, która może pełnić funkcję asystenta osobistego, ale nie wskazano, na jakiej podstawie prawnej. Wydaje się, że podobnie jak w punktach 1 i 2 powinno znaleźć się tutaj również odniesienie do podstawy świadczenia usługi. Należy przypuszczać, że powinna być to jakaś umowa.	Uwaga uwzględniona. Wskazana kwestia została uzupełniona oraz doprecyzowana w treści ustawy, jak również w ramach uzasadnienia. Doprecyzowano podstawę prawną.
16.	Ustawa	16	Ust. 2 pkt 2	Jedną z okoliczności, które mogą wyeliminować możliwość bycia asystentem osobistym jest uprzednia karalność. Nie kwestionując zamysłu projektodawców, przedstawionego w art. 16 ust. 2 pkt 2 wskazać należy, że odwoływanie się do przestępstw przez pryzmat przedmiotu ochrony, określonego w tytułach rozdziałów Kodeksu karnego jest zawsze ryzykowne. Zaproponowana przez projektodawców formuła powoduje, że asystentem osobistym będzie mogła zostać osoba skazana za przestępstwo znęcania się (przestępstwo skierowane przeciwko rodzinie i opiece z art. 207 k.k.), a nie będzie mogła zostać osoba skazana za wyrąb drzewa w lesie (przestępstwo przeciwko mieniu z art. 290 k.k.). Tak skonstruowany, jak obecnie przepis powoduje, że asystentem osobistym będzie mogła być np. osoba, która została skazana za przestępstwa orzekane na podstawie innych przepisów karnych, w tym przepisów prawa obcego, a należące do wskazanych w projektowanym art. 16 ust. 2 pkt 2. Wydaje się zatem celowe ponowne przeanalizowanie katalogu przestępstw, za których skazanie eliminowałoby możliwość stania się asystentem osobistym. Być może pewną wskazówką mogłyby okazać się warunki, określone w tym zakresie dla asystenta rodziny.	Uwaga uwzględniona. Wskazana kwestia została uzupełniona oraz doprecyzowana w treści ustawy, jak również w ramach uzasadnienia.
17.	Ustawa	16	Ust. 2 pkt 3	W odniesieniu do projektowanego art. 16 ust. 2 pkt 3 wymaga wyjaśnienia czy projektodawca w miejsce wymienionego w tym punkcie „obowiązku powstrzymywania się od przebywania w określonych środowiskach lub miejscach”, orzekanego na podstawie art. 72 § 1 pkt 7 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. z 2024 r. poz. 17, z późn. zm. dalej „k.k.”) nie miał intencji, aby projektowany przepis dotyczył „zakazu przebywania w określonych środowiskach lub miejscach”, o którym mowa w art. 39 pkt 2b k.k., który odnosi się w swojej treści także do „zakazu zbliżania się do określonych osób”. Jeśli tak, wówczas projektowany przepis	Uwaga uwzględniona. Wskazana kwestia została uzupełniona oraz doprecyzowana w treści ustawy, jak również w ramach uzasadnienia.

Lp.	Dokument	Artykuł	Ustęp/ pkt/ lit/ tiret/ str.	Proponowana treść / Uzasadnienie dla zmiany	Stanowisko Ministerstwa Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej
				należy poprawić. Do oceny projektodawcy pozostawia się kwestię zasadności uzupełnienia przepisu o wskazany powyżej zakaz.	
18.	Ustawa	16	Ust. 2 pkt 5	<p>W zakresie art. 16 ust. 2 pkt 5 należy zwrócić uwagę, że zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 13 maja 2016 r. o przeciwdziałaniu zagrożeniom przestępczością na tle seksualnym i ochronie małoletnich (Dz. U. z 2024 r. poz. 1802) Rejestr Sprawców Przestępstw na Tle Seksualnym składa się z trzech oddzielnych baz danych: 1) Rejestru z dostępem ograniczonym; 2) Rejestru publicznego; 3) Rejestru osób, w stosunku do których Państwowa Komisja do spraw przeciwdziałania wykorzystaniu seksualnemu małoletnich poniżej lat 15, wydała postanowienie o wpisie w Rejestrze, przy czym w projekcie posłużono się zaś określeniem „nie figuruje w bazie danych Rejestru Sprawców Przestępstw na Tle Seksualnym” nie dookreślając jednocześnie o jakiej konkretnie bazie danych jest mowa w projektowanym przepisie.</p> <p>Wymaga wyjaśnienia czy poza składanym przez kandydata na asystenta osobistego oświadczeniem o spełnieniu wymagania, o którym mowa w projektowanym art. 16 ust. 2 pkt 5, projektodawca przewiduje weryfikację spełnienia ww. wymogu w oparciu o informację uzyskaną z tego rejestru (choćby w związku z wpisem do Rejestru Realizatorów Asystencji Osobistej i koniecznością załączenia dokumentów potwierdzających spełnienie przez podmiot ubiegający się o wpis stosownych wymogów – art. 27 ust. 2 pkt 7 w zw. z art. 26 ust. 2 pkt 6 lit. a). Prawo do uzyskania informacji o osobie ujętej w Rejestrze Sprawców Przestępstw na Tle Seksualnym, której dane zostały zgromadzone w Rejestrze z dostępem ograniczonym, przysługuje podmiotom określonym w art. 12 ustawy o przeciwdziałaniu zagrożeniom przestępczością na tle seksualnym i ochronie małoletnich, w tym m.in.:</p> <ul style="list-style-type: none"> - organom administracji rządowej, organom samorządu terytorialnego oraz innym organom wykonującym zadania publiczne - w przypadkach, gdy jest to uzasadnione potrzebą wykonania nałożonych na nie zadań określonych w ustawie; - pracodawcom - przed nawiązaniem z osobą stosunku pracy związanej z wychowaniem, edukacją, wypoczynkiem, leczeniem, świadczeniem porad psychologicznych, rozwojem duchowym, uprawianiem sportu lub realizacją innych zainteresowań przez małoletnich, lub z opieką nad nimi, w zakresie 	<p>Uwaga uwzględniona.</p> <p>Wskazana kwestia została uzupełniona oraz doprecyzowana w treści ustawy, jak również w ramach uzasadnienia.</p>

Lp.	Dokument	Artykuł	Ustęp/ pkt/ lit/ tiret/ str.	Proponowana treść / Uzasadnienie dla zmiany	Stanowisko Ministerstwa Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej
				<p>uzyskania informacji, czy dane tej osoby są zgromadzone w tym Rejestrze; - innym organizatorom - przed dopuszczeniem osoby do działalności związanej z wychowaniem, edukacją, wypoczynkiem, leczeniem, świadczeniem porad psychologicznych, rozwojem duchowym, uprawianiem sportu lub realizacją innych zainteresowań przez małoletnich, lub z opieką nad nimi, w zakresie uzyskania informacji, czy dane tej osoby są zgromadzone w tym Rejestrze; - każdej osobie - w zakresie uzyskania informacji, czy jej dane są zgromadzone w tym Rejestrze.</p> <p>Natomiast zgodnie z art. 16 ww. ustawy dane z Rejestru publicznego oraz Rejestru osób, w stosunku do których Państwowa Komisja do spraw przeciwdziałania wykorzystaniu seksualnemu małoletnich poniżej lat 15 wydała postanowienie o wpisie w Rejestrze, są dostępne bez ograniczeń oraz publikowane na stronie internetowej Biuletynu Informacji Publicznej Ministerstwa Sprawiedliwości.</p> <p>Kwestię ewentualnej weryfikacji spełnienia wymogu, o którym mowa w art. 16 ust. 2 pkt 5, o ile projektodawca takową przewiduje, należy zatem przeanalizować mając na względzie art. 12 ustawy o przeciwdziałaniu zagrożeniom przestępczością na tle seksualnym i ochronie małoletnich i zawarty w nim katalog podmiotów uprawnionych do uzyskania informacji z Rejestru z dostępem ograniczonym, ze szczególnym uwzględnieniem, że uprawnienie pracodawcy lub organizatora do uzyskania informacji o osobie z Rejestru ograniczonego dotyczyć będzie wyłącznie osoby zatrudnianej lub dopuszczanej do działalności z małoletnimi.</p>	
19.	Ustawa	16	Ust.6	<p>Zarówno w art. 16 ust. 6 jak również w uzasadnieniu wskazana stawka godzinowa nie jest dookreślona czy jest ona wyrażona w kwocie brutto czy netto, co wymaga doprecyzowania.</p>	<p>Uwaga uwzględniona. Wskazana kwestia została uzupełniona oraz doprecyzowana w treści ustawy, jak również w ramach uzasadnienia.</p>
20.	Ustawa	16	Ust. 9	<p>Art. 16 ust. 9 projektu reguluje, że „Asystentowi osobistemu przysługuje ubezpieczenie od następstw nieszczęśliwych wypadków oraz od odpowiedzialności cywilnej w zakresie świadczenia asystencji osobistej.”. Przepis ten nie jest do końca jasny. Zwrot „przysługuje ubezpieczenie” wydaje się być niewystarczający. Jeśli z przepisu wynika wyłącznie, że</p>	<p>Uwaga uwzględniona. Wskazana kwestia została uzupełniona oraz doprecyzowana w treści ustawy., poprzez ujednoznacznienie, że ubezpieczenie od</p>

Lp.	Dokument	Artykuł	Ustęp/ pkt/ lit/ tiret/ str.	Proponowana treść / Uzasadnienie dla zmiany	Stanowisko Ministerstwa Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej
				asystent ma prawo zawrzeć umowę ubezpieczenia, to przepis ten jest zbędny, gdyż każdy ma takie prawo. Z kolei jeśli ubezpieczenie asystenta osobistego od odpowiedzialności cywilnej jest obowiązkowe, powinno to wybrzmieć wprost w przepisie. Samo określenie, że finansowanie kosztów ubezpieczenia jest realizowane przez ZUS (art. 33 pkt 3 projektu) nie wskazuje na obowiązek takiego ubezpieczenia.	odpowiedzialności cywilnej asystenta osobistego ma charakter obligatoryjny.
21.	Ustawa	20	Ust. 2	Wśród podmiotów wymienionych w art. 20 ust. 2 nie uwzględniono wsparcia opiekuna prawnego dla osoby ubezwłasnowolnionej całkowicie oraz kuratora osoby ubezwłasnowolnionej częściowo.	Uwaga uwzględniona. Wskazana kwestia została uzupełniona oraz doprecyzowana w treści ustawy, jak również w ramach uzasadnienia.
22.	Ustawa	21	Ust. 1	W projektowanym art. 21 ust. 1 wskazano okoliczności, podczas zaistnienia których prawo do asystencji osobistej ulega zawieszeniu. Należy zauważyć, że w warunkach tymczasowego aresztowania mogą przebywać także oskarżeni, co czyni wadliwym określenie zawarte w pkt 3 tego artykułu, które odwołuje się do podejrzanego. Być może bardziej zasadne byłoby odwołanie się do osób osadzonych w zakładach karnych i aresztach śledczych.	Uwaga uwzględniona. Wskazana kwestia została uzupełniona oraz doprecyzowana w treści ustawy, jak również w ramach uzasadnienia.
23.	Ustawa	21	Ust. 5	Należy także rozważyć zasadność wprowadzenia w art. 21 ust. 5 i 6 „podwójnego” obowiązku informowania o umieszczeniu w zakładzie karnym lub areszcie śledczym przez osadzonego i przez administrację stosownego zakładu (w ust. 6 umieszczonego w zakładzie poprawczym i schronisku dla nieletnich lub opiekuna prawnego i dyrektora zakładu poprawczego lub schroniska dla nieletnich). Wydaje się, że wystarczające jest wprowadzenie takiego obowiązku tylko dla stosownych urzędów, a nie dla osoby z niepełnosprawnością, której asystencja zostanie zawieszona.	Uwaga uwzględniona. Wskazana kwestia została uzupełniona oraz doprecyzowana w treści ustawy, jak również w ramach uzasadnienia. Zostało doprecyzowane, że za podanie informacji o pobycie w wymienionych placówkach jest odpowiedzialny dyrektor aresztu lub zakładu karnego (...). Wykreślono przepis o tym obowiązku użytkownika.
24.	Ustawa	26	Ust. 2	W zakresie projektowanego art. 26 ust. 2 dotyczącego podmiotów, które mogą organizować i realizować asystencję osobistą, należałoby uzupełnić treść tego przepisu również o podmioty, o których mowa w art. 3 ust. 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie (Dz. U. z 2024 r. poz. 1491 i 1761). Pominiecie ww.	Uwaga uwzględniona. Wskazana kwestia została uzupełniona oraz doprecyzowana w treści ustawy, jak również w ramach uzasadnienia.

Lp.	Dokument	Artykuł	Ustęp/ pkt/ lit/ tiret/ str.	Proponowana treść / Uzasadnienie dla zmiany	Stanowisko Ministerstwa Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej
				podmiotów nie wynika z podmiotowo określonego wyjątku wskazanego w samym projekcie ustawy dotyczącego „partii politycznych, europejskich partii politycznych, związków zawodowych i organizacji pracodawców, samorządów zawodowych, fundacji utworzonych przez partie polityczne i europejskich fundacji politycznych czy spółdzielni socjalnej” ani z ogólnego stwierdzenia w uzasadnieniu, że „Realizatorem asystencji osobistej może być powiat lub inny podmiot wpisany do Rejestru Realizatorów Asystencji Osobistej, np. organizacja pozarządowa działająca na rzecz osób z niepełnosprawnościami”. Ponadto wskazać należy, że treść tego przepisu jest niespójna z treścią projektowanego art. 32 ust. 2, zgodnie z którym „Realizację zadań, o których mowa w ust. 1 pkt 1- 3, 7-9 Pełnomocnik Rządu do Spraw Osób Niepełnosprawnych może zlecić organizacjom pozarządowym, o których mowa w art. 3 ust. 2 ustawy o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie oraz podmiotom wymienionym w art. 3 ust. 3 tej ustawy, prowadzącym działalność na rzecz osób niepełnosprawnych, zapewniającym gwarancję wysokiej jakości realizacji zadań.”. Powyższe jest także niespójne np. z ustawą o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2024 r. poz. 44), która swym zakresem obejmuje organizacje pozarządowe oraz podmioty wymienione w art. 3 ust. 3 ustawy o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie. Organizacje i podmioty te wykonują zadania publiczne z zakresu rehabilitacji zawodowej i społecznej osób niepełnosprawnych w zakresie wynikającym z art. 36 cyt. ustawy. Z treści uzasadnienia nie wynika, dlaczego ustawa ogranicza krąg podmiotów realizujących zadania z zakresu szeroko pojętej pomocy osobom niepełnosprawnym w przypadku realizacji zadań z zakresu asystencji osobistej. Program „Asystent Osobisty Osoby Niepełnosprawnej” pokazał jak duże jest zapotrzebowanie na tego typu wsparcie, a w związku z tym rozwiązania w tym zakresie powinny pójść w kierunku umożliwienia świadczenia takich usług jak najszerszym kręgom podmiotów.	
25.	Ustawa	26	Ust. 2 pkt 5	Ponadto odnośnie do projektowanego art. 26 ust. 2 pkt 5 wydaje się celowe wskazanie, że warunkiem dopuszczenia podmiotu do Rejestru Realizatorów Asystencji Osobistej, nie może być „ukaranie” zakazem pełnienia funkcji związanych z dysponowaniem środkami publicznymi, bowiem środek karny co do zasady orzeka się wobec oskarżonego, a nie nim karze. Nadto, o ile	Uwaga uwzględniona. Wskazana kwestia została uzupełniona oraz doprecyzowana w treści ustawy, jak również w ramach uzasadnienia. „członkowie organu zarządzającego tego podmiotu nie byli karani

Lp.	Dokument	Artykuł	Ustęp/ pkt/ lit/ tiret/ str.	Proponowana treść / Uzasadnienie dla zmiany	Stanowisko Ministerstwa Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej
				<p>projektodawcy odwołują się do środka karnego, określonego w art. 39 pkt 2 Kodeksu karnego, to obejmuje on zakaz zajmowania określonego stanowiska, wykonywania określonego zawodu lub prowadzenia określonej działalności gospodarczej i raczej do tego rodzaju określeń należałoby się odwołać. Wydaje się jednak, że wystarczające jest pozostawienie w tym przepisie wyłącznie okoliczności polegających na skazaniu za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe, bowiem orzeczenie środka karnego, jest równoznaczne ze skazaniem, co czyni wskazywanie orzeczenia o środku karnym zbędnym.</p> <p>Wymaga zatem jedynie informacyjnego odnotowania, że w przypadku weryfikacji wymagań określonych w tym przepisie w Krajowym Rejestrze Karnym, informacja z tego rejestru nie będzie zawierała informacji o osobach „ukaranych zakazem pełnienia funkcji związanych z dysponowaniem środkami publicznymi” stanowiącego karę orzecaną na podstawie art. 31 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (Dz. U. z 2024 r. poz. 104) bowiem takich danych – zgodnie z art. 1 ust. 2 ustawy z dnia 24 maja 2000 r. o Krajowym Rejestrze Karnym (Dz. U. z 2024 r. poz. 276 i 1705) - nie gromadzi się w Krajowym Rejestrze Karnym.</p>	za przestępstwo umyślne lub umyślne przestępstwo skarbowe;”
26.	Ustawa	27	Ust. 2 pkt 2	<p>Należałoby także rozważyć ewentualne uzupełnienie art. 27 ust. 2 pkt 2 projektu w zakresie danych wskazywanych obligatoryjnie we wniosku podmiotu o wpis do rejestru, o którym mowa w projektowanym art. 26 poprzez dopisanie w art. 27 ust. 2:</p> <p>„2) numer w Krajowym Rejestrze Sądowym w przypadku jego posiadania;” albo</p> <p>„2) numer w Krajowym Rejestrze Sądowym lub innym właściwym rejestrze lub ewidencji w przypadku jego posiadania;”.</p> <p>Przykładowo stowarzyszenia zwykłe, które w swoich celach statutowych mają pomoc osobom niepełnosprawnym podlegają wpisowi do ewidencji stowarzyszeń zwykłych prowadzonej przez organ nadzorujący właściwy ze względu na siedzibę stowarzyszenia zwykłego, zatem stowarzyszenie takie nie posiada numeru KRS, podobnie osoby prawne i jednostki organizacyjne wyznaniowe, których cele statutowe obejmują prowadzenie działalności pożytku publicznego, o ile nie prowadzą działalności w formie fundacji, nie posiadają numeru KRS. Ograniczenie wniosku jedynie do podmiotów</p>	<p>Uwaga uwzględniona.</p> <p>Wskazana kwestia została uzupełniona treści ustawy.</p>

Lp.	Dokument	Artykuł	Ustęp/ pkt/ lit/ tiret/ str.	Proponowana treść / Uzasadnienie dla zmiany	Stanowisko Ministerstwa Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej
				posiadających numer KRS wykluczy z możliwości realizacji zadań związanych z asystencją szereg podmiotów zajmujących się obecnie kompleksowo pomocą osobom niepełnosprawnym, co może naruszać zasadę równego traktowania podmiotów w dostępie do rynku czy usług.	
27.	Ustawa	27	Ust. 2 pkt 7	Wydaje się, że projektowany przepis art. 27 ust. 2 pkt 7 powinien odnosić się w swojej treści do art. 26 ust. 2, a nie ust. 3. Jeśli tak, przepis wymaga stosownej poprawy. W projektowanym art. 27 ust. 2 pkt 7 projektodawca nie precyzuje jakie dokumenty potwierdzają spełnienie wymagań określonych w art. 26 ust. 2 – wymaga rozstrzygnięcia czy takim dokumentem będzie mogło być np. oświadczenie. Obecnie zaproponowany przepis jest niedookreślony.	Uwaga uwzględniona. Wskazana kwestia została uzupełniona oraz doprecyzowana w treści ustawy. W przepisach wskazano oświadczenie członków organu zarządzającego o spełnianiu warunków określonych w art. 26 ust. 2 ustawy.
28.	Ustawa	27	Ust. 5 pkt 2	W zakresie zaproponowanego art. 27 ust. 5 pkt 2 wymaga wyjaśnienia na czym polegać będzie kontrola spełniania wymagań, o których mowa w projektowanych przepisach i czy przewiduje się weryfikację osoby w Krajowym Rejestrze Karnym przez wojewodę, a wówczas czy w takim przypadku wojewoda będzie miał wystarczające dane, aby skierować zapytanie o udzielenie informacji o osobie do Krajowego Rejestru Karnego. W przepisie dotyczącym wniosku o wpis nie ma danych członków organu zarządzającego. Niezależnie od powyższego ponownej weryfikacji wymagają także odwołania wskazane w projektowanym art. 27 ust. 4, ust. 5 pkt 2 i ust. 7 w odniesieniu do wskazanych w tych przepisach art. 26 ust. 3 i ust. 6 pkt 1.	Uwaga uwzględniona. Przepis wykreślono.
29.	Ustawa	27	Ust. 8	W stosunku do art. 27 ust. 8 projektu wymaga weryfikacji odwołania wskazanego w projektowanym przepisie. Wydaje się, że zamiast do ust. 3 art. 27 przepis powinien odwoływać się w swojej treści do art. 26 ust. 2.	Uwaga uwzględniona. Wskazana kwestia została doprecyzowana w treści ustawy.
30.	Ustawa	27	Ust. 9	Należy rozważyć czy przyczyną wykreślenia podmiotu z Rejestru Realizatorów Asystencji Osobistej, które przewiduje się w art. 27 ust. 9 nie powinno być także zaprzestanie spełniania przez ten podmiot wymagań przewidzianych w art. 26 ust. 2.	Uwaga uwzględniona. Wskazana kwestia została uzupełniona oraz doprecyzowana w treści ustawy. Dodaną podstawą wykreślenia jest zaprzestanie spełniania przez ten podmiot wymagań określonych w art. 26 ust. 2.

Lp.	Dokument	Artykuł	Ustęp/ pkt/ lit/ tiret/ str.	Proponowana treść / Uzasadnienie dla zmiany	Stanowisko Ministerstwa Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej
31.	Ustawa	36	Ust. 3	<p>Ponadto zwrócić również należy uwagę na redakcję art. 36 ust. 3 projektowanej ustawy. Treść przepisu wskazuje, że to kandydat sam dokonuje wpisu do rejestru. Proponuje się nadanie następującego brzmienia temu przepisowi:</p> <p>„3. Przy wniosku o wpis, kandydat na asystenta osobistego składa oświadczenie następującej treści:”.</p> <p>Dodatkowo przepisy nie wyjaśniają na czym polega sprawdzenie poprawności i kompletności danych podanych we wpisie i w oparciu o co jest dokonywane, a także na czym polega weryfikacja, o której mowa w projektowanym przepisie i w oparciu o jakie dokumenty, o których mowa w art. 36 ust. 3 wojewoda weryfikuje dane podane we wpisie, co wymaga dokonania odpowiednich zmian.</p>	<p>Uwaga uwzględniona.</p> <p>Przeredagowano przepis.</p>
32.	Ustawa	49	Ust. 1	<p>W projektowanym art. 49 ust. 1 należałoby doprecyzować, w jakiej formie prawnej można nałożyć administracyjną karę pieniężną. Proponuje się użyć w regulacji tej zwrotu „w drodze decyzji administracyjnej”. Poza tym w ust. 2 proponowanego przepisu zamiast wyrazów „kara pieniężna może być powtórzona” proponuje się nadanie brzmienia „kara pieniężna może być ponownie nałożona”.</p>	<p>Uwaga uwzględniona.</p> <p>Wskazana kwestia została uzupełniona oraz doprecyzowana w treści ustawy.</p>
33.	Ustawa	Uwagi ogólne		<p>Dodatkowo ponownej analizy wnioskodawcy mogą wymagać użyte określenia asystenta osobistego jako osoby udzielającej wsparcia użytkownikowi oraz osoby z niepełnosprawnością wspieraną przez asystenta osobistego jako użytkownika, które mogą zostać odebrane jako podejścia o charakterze przedmiotowym do osoby z niepełnosprawnością wspieraną. Użytkowanie dotyczy zazwyczaj korzystania z rzeczy lub praw zbywalnych, natomiast w słowniku języka polskiego „użytkownik” to osoba lub instytucja użytkująca coś, to też osoba lub instytucja biorąca w użytkowanie cudzą własność na podstawie umowy lub aktu administracyjnego. W sytuacji udzielania przez asystenta osobistego wsparcia osobom z niepełnosprawnościami twierdzenie, że ci ostatni są użytkownikami może sprowadzać się do roli czysto technicznej, a przecież asystent, co wynika z jego określenia jest osobisty, zaś możliwość wsparcia asystenta pozwala na</p>	<p>Uwaga częściowo uwzględniona.</p> <p>Uzasadnienie wyboru wskazanego określenia („użytkownik”) zostało uzupełnione w ramach uzasadnienia Ustawy.</p>

Lp.	Dokument	Artykuł	Ustęp/ pkt/ lit/ tiret/ str.	Proponowana treść / Uzasadnienie dla zmiany	Stanowisko Ministerstwa Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej
				<p>zwiększenie aktywności osób z niepełnosprawnościami w życiu społeczności lokalnej, w tym: kulturalnej, sportowej, rozrywkowej i aktywności społecznej, co potwierdza uzasadnienie do projektu ustawy.</p> <p>Na marginesie natomiast należy dodatkowo wskazać, że do uzgodnień publicznych, konsultacji i opiniowania skierowany został projekt ustawy o instrumentach wspieranego podejmowania decyzji (UD80), który zakłada zniesienie instytucji ubezwłasnowolnienia. Wejście w życie tej ustawy może powodować konieczność modyfikacji konsultowanego projektu ustawy. Na obecnym etapie jednak dokonywanie ewentualnej oceny w tym zakresie należy uznać za przedwczesne.</p> <p>Nadto wskazuję, że projektowana ustawa może wpływać na zadania realizowane przez Krajowy Rejestr Karny w obszarze udzielania informacji – poprzez zwiększenie potencjalnej ilości zapytań i wniosków o udzielenie informacji – w zakresie w jakim projektowana ustawa stawia wymogi nie bycia skazanym asystentom osobistym oraz członkom organu zarządzającego podmiotu, który ma zostać wpisany do Rejestru Realizatorów Asystencji Osobistej. Jeśli weryfikacja ww. wymogów odbywać się będzie w oparciu o informacje uzyskane z Krajowego Rejestru Karnego wówczas zasadne będzie wskazanie w formularzu OSR Ministra Sprawiedliwości jako podmiotu, na który oddziałuje projekt wraz ze wskazaniem szacunkowych ilości zapytań i wniosków kierowanych do Krajowego Rejestru Karnego.</p> <p>Ze względu na to, że projektowana ustawa stawia wymóg nie figurowania w bazie danych Rejestru Sprawców Przepływów na Tle Seksualnym, ocena w jakim zakresie projektowany przepis może wpływać na Krajowy Rejestr Karny zależy od wyjaśnień projektodawcy co do baz danych, w których nie może figurować osoba będąca asystentem osobistym, jak i od wyjaśnień co do konieczności weryfikacji spełnienia wymogu nie figurowania w Rejestrze Sprawców Przepływów na Tle Seksualnym, w oparciu o informację pozyskaną z tego rejestru.</p>	